

Estimat Sr. Curá Pleba Sr. Antoni, germans sacerdots, diaca.
Membres de la Corporació Municipal;
Conchin, presidenta de la Junta de Confraries i Germandats de Setmana Santa, Junta de Govern
Presidents i Germans Majors de les diferents Confraries i Germandats;
Juntes Directives;
Presidents i representants de les diferents Associacions de la nostra ciutat;
Sr. Presentador del Cartell i Programa de la Setmana Santa;
Familia
Confreres i Germans tots.

Amb aquest solemne acte ens disposem a iniciar la Setmana Santa. En aquests dies assistirem a celebracions populars i celebracions litúrgiques de la Setmana Santa, que ens transmetran el misteri pasqual del nostre Senyor Jesucrist. Les Parròquies d'Ontinyent, Germandat del Temple, Confraria Oració de l'Hort, Cofradia de Jesús atado a la columna, Hermandad y Cofradia Ecce Homo, Germandat de la Santa Faç, Cofradia Nuestro Padre Jesús Nazareno, Hermandad La Dolorosa, Hermandad del Cristo de la Expiración y Nuestra Señora del Patrocinio, Confraria Crist de la Palma, Cofradia del Santo Sepulcro, Confraria de la Soledat, Encuentro Glorioso, **TOTS tenim la missió en aquesta Setmana Santa de transmetre el centre de la nostra fe, la Passió, mort i resurrecció de Jesucrist, el nostre Salvador.**

Missió que en el moment actual es fa més necessària perquè la transmissió de la fe, esta passant en aquests moments una profunda crisi, especialment quan es tracta de comunicar-la a les generacions més joves, una crisi que forma part d'una crisi social més àmplia. Estic parlant de crisi, però també podríem dir que en moltes ocasions, que la transmissió de la fe s'ha trencat. Una mare em deia molt apesurada: el meu fill ha perdut la fe amb les vegades que li hem portat a l'església quan era xicotet. Ha perdut la fe o mai l'ha tinguda? Moltes àvies ploren al vore que els seus fills no volen ja batejar als seus nets. No hem aconseguit passar d'una fe heretada, a una fe personal, a una trobada amb Jesús viu que enamora i transforma.

Del 24 al 25 de febrer vaig participar en el **1r Congrés catòlic de Bones Pràctiques en Parròquies**. Es va presentar un estudi sobre parròquies evangelitzadores a Espanya, més de 200 parròquies que han iniciat un procés de transformació. Aquestes parròquies estan en el procés de conversió pastoral d'una parròquia de manteniment a una parròquia missionera. S'ha contactat amb elles perquè, des de la seua experiència, compartiren com ho estan realitzant, assenyalant les dificultats que han hagut d'afrontar i com han innovat en la manera d'evangelitzar, ja que són un referent en el camp de la Nova Evangelització. Des d'aquest estudi s'ha elaborat un conjunt de 57 bones pràctiques per a les parròquies que vulguem iniciar aquest procés de transformació.

Dins de les ponències del congrés un sacerdot comentant la realitat de la seua parròquia va dir: "Les Germandats de Setmana Santa són difícilment aprofitables per a aquesta opció missionera".

Opció missionera amb la qual somia el papa Francesc: *Somni amb una opció missionera capaç de transformar-ho tot, perquè els costums, els estils, els horaris, el llenguatge i tota estructura eclesial es convertisca en un llit adequat per a l'evangelització del món actual més que per a l'autopreservació.* (EG 27)

No recordaria aquest sacerdot el que ens diu també el Papa Francesc: *En la pietat popular, per ser fruit de l'Evangelí inculturat, subjau una força activament evangelitzadora que no podem menysprear: seria desconèixer l'obra de l'Esperit Sant. Més aviat estem cridats a encoratjar-la i enfortir-la per a aprofundir el procés de inculturació que és una realitat mai acabada. Les expressions de la pietat popular tenen molt a ensenyar-nos i, per a qui sap llegir-les, són un lloc*

teològic al qual hem de parar atenció, particularment a l'hora de pensar la nova evangelització. (EG 126).

En els Estatuts de Germandats de Setmana Santa se'ns diu que els seus fins són: Transmetre la fe catòlica, instruir en la doctrina cristiana i fomentar el culte públic. **Per tant, sí que són aprofitables i necessàries les Germandats per a la Nova Evangelització, si compleixen els seus estatuts.**

Setmana Santa: La Gran Missió anual, la gran oportunitat d'Evangelitzar. Quan es va anunciar la Gran Missió Diocesana “*La fe per Vós no mor!*” que conclourà amb la celebració del Centenari de la Coronació de la Verge dels Desemparats per al 14 de Maig dins de l'Any Jubilar Marià “*Sempre en ho cor*”. La “gran” em semblava massa pretensions, però és “gran” per la urgència i necessitat que té la nostra societat i la nostra església d'una nova evangelització.

Tenim una gran metodologia per a evangelitzar en Setmana Santa: **“una imatge val més que mil paraules”**, perquè les nostres benivolgudes imatges que portem en processó són imatge viva de la nostra fe. Però han d'anar acompanyades del testimoniatge de la nostra vida de fe. Que nosaltres els confreres també siguem imatge de Jesucrist.

La meua experiència amb la Setmana Santa ha sigut molt enriquidora i molt positiva. He pogut participar, fruit de les 8 parròquies en la qual he estat, en al menys 10 diferents realitats de Setmana Santa, en totes he après el que és una bona pràctica, però també el que són unes males pràctiques en les Germandats.

Agrair en primer lloc, la gran llavor de les juntes directives de portar les seues ovelles al bon camí per retrobar-se amb Jesús el bon pastor. Són l'ànima i el motor de les diferents activitats pastorals dins de les Germandats. La seua paciència i la seua tenacitat és d'admirar.

Com portar avant aquesta gran obra evangelitzadora?

Cal ser realistes: estem en un canvi d'època: *Aquest canvi d'època s'ha generat pels enormes salts qualitius, quantitius, accelerats i acumulatius que es donen en el desenvolupament científic, en les innovacions tecnològiques i en les seues veloces aplicacions en diferents camps de la naturalesa i de la vida. Estem en l'era del coneixement i la informació, font de noves formes d'un poder moltes vegades anònim. (EG 52)*

LA TRANSMISSIÓ EN CRISI

Hui la majoria de nosaltres vivim de pressa, de manera que, si bé en la vida quotidiana es multipliquen les nostres relacions amb altres persones, aquestes queden moltes vegades reduïdes a un tracte superficial, poc profund.

El pluralisme ideològic, cultural i religiós és un tret de la nostra situació social que exigeix una actitud de respecte i tolerància. No obstant això, a vegades l'afirmació de les llibertats personals arriba a confondre's amb una postura individualista de desinterès pràctic cap als drets i necessitats dels altres.

La família, reconeguda tradicionalment com a important transmissora de valors bàsics, en els últims temps experimenta igualment profunds canvis no sols en la seua estructura, sinó principalment en les seues relacions interpersonals. Els llaços i relacions familiars han millorat en espontaneïtat i llibertat, però han perdut densitat, fondària i estabilitat. Per a bé i per a malament, cadascun dels membres de la família té un major marge d'autonomia i independència personal en les seues opcions i decisions des de primera edat. Fins i tot sent un àmbit de pertinença altament reconegut i valorat pels seus membres, no exerceix sobre ells la influència determinant d'uns altres temps, especialment si no s'assumeix amb responsabilitat el cultiu de les seues potencialitats enfront d'altres esferes d'influència.

LA CULTURA DE LA DESVINCULACIÓ

Estem immersos en la cultura de la desvinculació. Desvinculació respecte del propi cos, de la realitat, dels altres i de Déu és el resultat de l'elogi desmesurat de l'autosuficiència i independència dels individus com a proposta de vida plena.

Desvincular-separar: “divideix i guanyaràs” el pla del maligne: desvincular la mare del seu fill concebut i no nascut, els pares dels seus fills, els fills dels pares, l'home de la dona, l'esposa de l'espòs, la família dels fills, la família dels ancians-avis, les nacions dels altres pobles, el metge del malalt, etc.

Davant la desvinculació, tenim que posar l'accent en el vincle o aliança que Déu segella amb la humanitat; en l'enllaç matrimonial i en les aliances entre les persones i els pobles. Tot això il·luminat en l'Aliança nova i eterna que Jesucrist segella amb la seua sang.

Aquesta crisi en la transmissió dels valors té una repercussió en la religió:

En el Congrés de Bones Pràctiques en Parròquies ens deien: Els mètodes que hem utilitzat tants anys en les parròquies ja no serveixen. No ens serveix fer això que hem fet sempre. Les pràctiques parroquials no funcionen, ja que las persones hem canviat. Se'ns va presentar el perfil del subjecte postmodern a evangelitzar:

Vivim en la societat del desig on es mostra una sobirania de la persona sobre tota realitat. Vivim 30 anys més que altres generacions. Tenim molt més temps. Fruit de la contenció del dolor i el sofriment, som al·lògics, no podem suportar cap dolor. No tenim problemes amb la fam, sinó amb el nutricionista. Immersos en un món digital, que ens dona un espai de llibertat increïble. El subjecte postmodern no necessita les respostes de l'església (sentit del dolor, del sofriment). Hem passat d'una vida plena de patiments a una vida llarga, menys pesada, rica de possibilitats i amb bona salut. Hem passat del vall de llàgrimes al somriure d'Amazon. Els canvis arriben tan ràpidament que produeixen el voler tot al moment. L'home postmodern està enamorat de la terra. Se ha imposat l'adoració a la joventut. Tot el que no és jove és detestable i caduc. (CV 182). El subjecte postmodern no vol créixer, no vol ser vell, no vol patir ni morir, però tampoc vol ser responsable, només vol gaudir. Vol ser Peter Pan per a sempre.

LA CRISI EN LA TRANSMISSIÓ DE LA FE

Corresponsables en la transmissió de la fe

Transmetre o comunicar la fe no és missió o tasca reservada als pastors i catequistes de la comunitat cristiana. És responsabilitat pròpia de tots els creients de qualsevol edat i condició.

En virtut del Baptisme rebut, cada membre del Poble de Déu s'ha de convertir en deixeble missioner. Cadascun dels batejats, qualsevol que siga la seua funció a l'Església i el grau d'il·lustració de la seua fe, és un agent evangelitzador, i seria inadequat pensar en un esquema d'evangelització portat avant per actors qualificats on la resta del poble fidel siga només receptor de les seues accions.

La nova evangelització ha d'implicar un nou protagonisme de cadascun dels batejats, perquè si un de veritat ha fet una experiència de l'amor de Déu que el salva, no necessita molt temps de preparació per a eixir a anunciar-lo, no pot esperar que li donen molts cursos o llargues instruccions.

Correspon també d'una manera especial, a les Confraries de Setmana Santa, que tenen un paper insubstituïble en la comunicació de la fe en la família i en els ambients, amb el suport de la comunitat cristiana i els seus pastors.

QUÈ ÉS TRANSMETRE LA FE?

Però primer que tot, cal veure el que significa evangelitzar, transmetre la fe; descobrint el que no és evangelitzar. Enfront del que molta gent entén: Evangelitzar no és fer proselitisme, no

és omplir l'església de gent, o tindrà més gent en la confraria siga com siga, no significa estar col·laborant en la parròquia o en la germandat, això no és evangelitzar!; evangelitzar no significa pertànyer a un grup, sinó que evangelitzar és molt més que això. La nostra tasca en la transmissió o comunicació de la fe als altres consisteix fonamentalment a disposar-los favorablement per acollir, des de la seua pròpia llibertat, el do gratuït que Déu els ofereix. Es tracta de portar l'Evangeli a les persones que cadascun tracta, tant als més pròxims com als desconeguts. Ser deixeble és tindre la disposició permanent de portar a uns altres l'amor de Jesús i això es produeix espontàniament en qualsevol lloc: al carrer, en la plaça, en el treball, en un camí. Per a participar en la missió no es necessita, anar a països llunyans, només fer alguns passos i no desapropiar les oportunitats que la vida ens dona.

Transmetre la fe és oferir un testimoniatge pròxim de vida creient

La comunicació de la fe es dona en distàncies curtes, requereix presència i proximitat.

El principal atractiu d'un testimoniatge de vida creient és percebre de manera espontània la felicitat i la pau que plena a qui fa de la fe en el Déu de Jesucrist el centre de la seua vida i es compromet amb senzillesa en el servei desinteressat als altres. Aqueixa manera de viure manifesta de forma molt eloqüent que és inseparable l'amor a Déu a qui no es veu, de l'amor als germans als qui es veu.

Transmetre la fe és contar la pròpia experiència personal

«En el fons, hi ha una altra manera de comunicar l'Evangeli que no siga la de transmetre a un altre la pròpia experiència de fe?».

El nostre millor servei a la transmissió de la fe no consisteix a oferir complexes reflexions sobre els misteris de la religió, ni a oferir una exposició racional dels continguts de la fe. Hem de comunicar la nostra experiència personal, com els deixebles de Emaús, que «*van contar el que els havia succeït pel camí*» (Lc 24,35). El més valuós consisteix precisament a referir amb senzillesa les situacions i experiències de la nostra vida personal en les quals hem descobert a Déu com algú especialment pròxim. I aqueix relat de la nostra experiència l'oferim amb el llenguatge humil de qui tracta de compartir el que ha viscut, perquè sabem que «l'home contemporani escolta més a gust als que donen testimoniatge que als que ensenyen, o si escolten els que ensenyen és perquè donen testimoniatge».

Contar la nostra experiència de Déu és manifestar com vivim la seua presència en les nostres alegries o en les penes, com recorrem a Ell en les nostres necessitats, com confiem i esperem en Ell en la dificultat, com busquem la seua llum en la foscor, com trobem la seua pau en els moments durs... En la vida quotidiana és on millor puc experimentar i compartir amb els altres que hi ha «Algú», més enllà de nosaltres i major que nosaltres, que ens crida a una trobada amb Ell.

No podem ni devem ocultar les nostres limitacions, dubtes o vacil·lacions i incoherències, si volem oferir als altres un servei sincer en el seu camí de fe. Reconeixem com l'apòstol que portem un tresor «*en gerres de fang*» (2 Cor 4, 7), i que en les nostres febleses es manifesta amb més claredat la força de Déu. La fe no ens fa perfectes, ni impecables, però sí que ens exigeix ser humils i sincers.

Transmetre la fe és donar a conèixer el vertader rostre de Déu

Si volem ajudar a una trobada personal amb Déu hem de presentar-lo, donar-lo a conèixer, ajudant a descobrir el seu vertader rostre. Només una imatge autèntica i neta de Déu ho fa atractiu i interessant.

En no pocs casos, és necessari desfer falses imatges de Déu que nosaltres mateixos posseïm i que no fan justícia al vertader rostre de Déu. És molt important «no fer mal» als altres, especialment als més senzills, evitant oferir-los imatges falses, parcials o interessades, de Déu.

En Jesús coneixem el rostre de Déu que ens atrau i plena les nostres vides: «un Déu que només busca la salvació de l'ésser humà; un Déu amic de la vida; pròxim a les necessitats més profundes de l'home; respectuós de la llibertat humana; un Déu Pare de tots els homes i de tots els pobles; un Déu dels pobres i abandonats; un Déu que vol introduir en la història un regnat de justícia, fraternitat i pau; un Déu crucificat per la nostra salvació; un Déu ressuscitat i viu per sempre; un Déu misteri insondable d'amor trinitari, en qui podem posar la nostra última esperança».

Transmetre la fe és proposar la fe de l'Església

Sent la fe una opció lliure i personal, no obstant això ningú la rep, la comunica ni la viu de manera individual i aïllat dels altres creients. La fe que rebem, comuniquem i vivim és la fe de l'Església, la que hem rebut dels nostres majors transmesa ininterrompudament des dels temps apostòlics. Aquesta fe la fem pròpia i personal cadascun de nosaltres amb ajuda de l'Església. És la comunitat eclesial, depositària de la fe, qui ens garanteix la seua autenticitat cristiana. L'experiència personal de fe de tots els creients enriqueix la fe de l'Església, donant-li vida, adaptant-la a les diverses situacions.

Transmetre la fe és proposar el nuclear del missatge cristià, el credo de l'Església, no com una fórmula, sinó com un missatge carregat de referències i motius per a viure d'una altra manera, des d'una nova perspectiva: la del mateix Déu.

Transmetre la fe en les confraries i Germandats

Les persones que s'acosten a les confraries no venen ja amb una fe consolidada, com en temps passats, molts venen sense fe. Tal vegada amb una fe heretada però no fe personal. Per això és tan important la formació confrare. Les Germandats són llocs de primer anunci, aon molts podem conèixer a Jesús viu i ressucitat.

Hui dia les Germandats han de fomentar dos aspectes fonamentals sota el meu punt de vista: la caritat i la formació. En relació a la caritat cal donar resposta a les necessitats que actualment estan sorgint, fruit de la crisi en la qual estem immersos. Cal fer esforços per col·laborar amb les Càritas parroquials o projectes en països de missió.

Però potser on més cal treballar és en la formació.

Traure l'evangeli al carrer amb les nostres imatges és ser "Església en Eixida", com diu el Papa Francesc. Les celebracions de la passió, mort i resurrecció, el Tridu Pasqual, que celebrem en els temples els traïem al carrer, però per a traure'ls cal estar dins, participar en les celebracions.

No s'ha de permetre que els actes de las confraries impedisquen l'assistència a les celebracions del Tridu Pasqual. Preparar amb cura i excel·lència la Setmana Santa, no multiplicar els actes, pocs però viscuts amb intensitat.

La principal activitat externa de les germandats és la processó, encara que no l'única, per això ha de ser especialment preparada, tot ha de tindre un significat i un sentit. L'eixida professional es converteix en una vertadera catequesi popular, per això ha de reflectir una profunda religiositat, serietat i respecte. La culminació de tot això, ha de fer l'efecte que el que traïem al carrer, no sols són les nostres imatges, sinó l'amor, anunciat diàriament amb obres i actituds tant a nivell personal com social, dels seus membres units en fraternitat.

Una processó ben feta, amb esperit religiós, amb un senzill recolliment en els qui participen en elles, i amb el gest humil que correspon a qui no pretén presumir ni competir, sinó honrar al Senyor, pot ser una catequesi viva i directa capaç d'arribar a molts no creients o no practicants que la contemplen al seu pas pels carrers.

En la societat en la qual estem, anomenada de la comunicació, les germandats han de cobrar un paper molt important. Quan van nàixer les Confraries, un dels molts fins que tenien era el de "traure l'Evangelí al carrer". El de donar a conèixer els misteris de l'Evangelí a una població de baixa cultura religiosa, que desconeixia la Paraula de Déu. Es tractava de donar formació cristiana, formació plàstica, visual. D'evangelitzar a aquells que no coneixien la vida de Crist. "*Quan algú encén una llàntia, no la posa en un lloc amagat o sota una mesura, sinó en el portallànties, perquè els qui entren en vegin la claror.*" (Lc 11,33).

Cal eixir als carrers per anunciar a Crist i el seu missatge. No quedar-nos esperant que vinguem a nosaltres. Eixir al carrer i donar llum en la foscor, com fan simbòlicament els confreres des de les seues files amb els seus ciris. Per això és que la fi i l'esperit de les confraries i germandats està hui més viu que mai. Cal eixir als carrers, a les places, a les avingudes i als

barris, portant el missatge de Crist. En primer lloc les obres dels cristians confreres formats i que en el dia a dia i en el treball donen exemple de com viu un cristià compromès (Lc 24,46-48). I en segon lloc traient els temples, els altars, l'Evangeli fet imatges perquè la gent reconega pels carrers al seu Redemptor, i veja a aquell que tant ens va estimar que va donar la vida per nosaltres. “*Vegeu les meues mans i els meus peus, que soc Jo*” (Lc 24,39). Aquest serà el primer pas perquè una vegada descoberta la sensació de Déu dins d'ell mateix, s'acosten a les confraries, a les parròquies, i aquestes li donen la formació i l'abraçada cristiana que els falta.

Perquè qui nega això, aquest paper comunicador del missatge de Crist de les Confraries entre aquells que caminen “apartats”, neguen una realitat constatada. No hi ha dubte que la Setmana Santa, en aquells llocs on no existeixen confraries o germandats, està més secularitzada, més buida de contingut cristià, que aquelles que omplien els seus carrers amb la imatge de la Passió de Crist.

En definitiva, crec que les Germandats durant tot l'any confrere i més encara quan es transformen en confraria en eixir al carrer, són fecunda llavor perquè en el terreny adobat de l'església done fruit abundant i siguin un òrgan fonamental en l'evangelització i catequesi dels pobles...

L'Església necessita al món confrere per a la missió, no pot prescindir de la vostra llavor evangelitzadora. El món de hui, les persones en les que convivim, que formem part de la nostra vida, tant plenes de contradiccions i tenebres necessiten la llum de la fe, necessiten a Jesucrist el únic i vertader Salvador, ahir, hui i sempre. Tenim una gran missió que complir, Dèu compta a cada u de nosaltres i no el podem defraudar.

Però també és veritat que hi ha moltes coses que purificar. Cal purificar moltes males pràctiques si volem que el nostre testimoniatge siga vàlid i eficaç.

- Sent escolà a Pego. Setmana Santa molt austera i sacrificada. Totes les andes portades al muscle, convertint el sacrifici i el dolor en plegaria viva. En el Viacrucis del Divendres Sant: La Dolorosa portava baix del seu mant les cerveses i bocates. El dia de dejuni i abstinència.
- Germandats Penitencials, no gastronòmiques. Quan temps perdem en les juntes per a revisar els menús de la Setmana Santa. Algun confrere deia abans de començar que ja estava empataxats: augmentarem 2 quilos. La quaresma i la setmana gran de la nostra fe es per a perdre quilos, per a perdre pecats i no guanyar-los.
- Una penitència en secret, per això portem les caputxes, penitència i sacrifici que sols volem que Dèu heu puga vore, no ocasió de lluïment o per a disfressar-se com si fora carnestoltes aprofitant per a fer bromes i això heu vist jo en plena processo del Soterrament del Senyor. Quin exemple aqueixos penitents que guarden l'anonimat, ningú sap qui és i el motiu del seu sacrifici.
- No tenim que rebaixar la penitència, el sacrifici. Tendim a buscar el més còmode, lo que suppose menys esforç. Portar el anda amb carro o al muscle – ja sabem la dificultat de trobar portadors. Però no per rebaixar el sacrifici anem a tindre mes gent. Les ordes religioses que tenen més vocacions no són les més laxes sinó a l'inrevés. La Setmana Santa es sacrifici, es per a fer penitència. Un sacrifici convertit en plegaria.

La Setmana Santa és una gran oportunitat evangelitzadora que no ens podem permetre desapropiar. Celebrarla dins i fora de l'església.

- No es tracta només de mantindre una tradició, de protegir un patrimoni artístic, que també, però no és la seua finalitat primera. La primera es evangelitzar: mostrar l'amor de Déu en Jesucrist a la nostra societat tant necessitada d'ell.
- La fi de la Setmana Santa és celebrar la Pasqua, la gran manifestació de la fe de Jesucrist viu i ressuscitat. No podem acabar la Setmana Santa en el divendres sant, tot te que portar-nos a celebrar la resurrecció.

Cada Germandat ha de descobrir el missatge a transmetre des de l'escena de la passió, mort i resurrecció que porta a processionar. Cada confraria té el seu missatge particular que ha de contagiar. Per exemple , la Germandat del Temple, el sant Calze de la passió del Senyor: Mostrar el “Amor de los Amores” que es manifesta en l'Eucaristia: Presència viva i real de Jesucrist. Promoure l'adoració eucarística. Donar a conèixer el misteri eucarístic que és el centre i el cim de la vida cristiana. Els Caps de ferro de Pego després de processionar fèiem guardià tota la nit davant del monument, manifestant el gran tresor de l'Eucaristia, presència real de Jesucrist. Enamoren-se del nostre pas i contagien als demes el nostre amor amb la nostra manera de processionar i viure-practicar la nostra fe.

Que en la pròxima celebració de la passió, mort i resurrecció de Crist renovem la nostra fe en Déu, el nostre Salvador i ens ajude a comunicar-la als nostres contemporanis.

Hem d'estar convençuts que la fe en Jesucrist que nosaltres hem aconseguit per la gràcia de Déu és una llum destinada a tots els homes i dones del nostre temps i que la nostra missió és disposar-los a la seua trobada.

Sigam conscients de la gran tasca que Déu ens ha confiat en enriquir-nos amb el do de la fe. Ens encarrega obrir els solcs i preparar una terra ben disposada on puga germinar i donar fruit abundant la llavor de la fe. Sabem que a nosaltres ens toca sembrar i regar i que només el mateix Déu és qui fa créixer.

María, que va sembrar en el món la Paraula feta carn, ens acompanye i ens ajude a donar-lo a conèixer als homes i dones del nostre temps. I que el Déu de l'esperança òmpliga d'alegria i pau la nostra fe. **Pau i bè.**